

Arrest

nr. 237 350 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 maart 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat G. GASPART en van attaché C. CORNELS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 20 juli 2018 met haar paspoort België binnen en verzoekt op 24 september 2018 om internationale bescherming. Op 28 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 29 januari 2020 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Envigado (departement Antioquia). U bent geboren op 28 februari 1985.

U volgde na uw middelbare studies enkele opleidingen. In 2013 begon u te werken als administratief assistente bij het bedrijf EHG. U was daar zo'n acht maanden in dienst toen u op de parking van het bedrijf werd benaderd door mannen die geld van u eisten. Ze zeiden dat u de consequenties zou dragen moest u niet betalen. Hierna bleven deze mannen maandelijks geld van u eisen. U was deze afpersingen beu en stopte met werken bij EHG. Vervolgens ging u aan het werk als secretaresse van het departement Onderwijs van Envigado. U was er een jaar in dienst maar werd nog steeds afgeperst. U ging vervolgens aan de slag bij Hyundai, als administratief assistente. U was hier zes maanden werkzaam toen u op een dag het bedrijf buiten stapte en opnieuw belaagd werd. De gewapende mannen in de auto zeiden dat ze voor hetzelfde als altijd kwamen en noemden u bij naam. Ze eisten 300 000 peso's, die u hen onmiddellijk gaf. Hierna eisten ze van u een tweewekelijkse betaling. Toen u bij Hyundai werkte kwamen deze mannen op een dag ook naar u thuis om geld te eisen. U zei hen toen dat u wel zou betalen maar dat u wou dat ze niet meer naar u thuis kwamen. Hierop verhuisde u samen met uw moeder en uw zus, waar u op dat moment mee samenwoonde, naar een ander huis in Envigado. U stopte uiteindelijk bij Hyundai omdat u de bedreigingen niet meer aankon. U ging dan werken voor Con Concreto, waar u juridisch werk verrichte. U begon hier op 3 augustus 2015 en al gauw werd u reeds opnieuw afgeperst. Mannen met helmen op stonden u op te wachten aan het werk en eisten opnieuw geld. Ze zeiden ook dat ze alles over u wisten: uw naam, waar u woonde en wie uw familieleden waren. Gezien de bedragen dermate hoog begonnen te worden kon u niet meer betalen. U betaalde een laatste keer en stopte op 2 augustus 2017 met werken bij het bouwbedrijf Con Concreto. U was een tijd werkloos maar kon dan in januari 2018 beginnen werken aan de receptie van een bank. In mei 2018, op moederdag, werd u onderweg naar het werk aangevallen door mannen op een motorfiets die u sloegen en uw portefeuille stalen. In overleg met uw zus, die reeds enige tijd in België woont, besloot u naar hier te komen.

Op 21 juni 2018 kocht uw zus voor u vliegtickets en op 19 juli 2018 kwam u per vliegtuig naar België. Ongeveer twee maanden na aankomst in België besloot u een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U wou met uw zus eerst allerhande activiteiten doen en zag ook tot twee keer toe dat de rij aan de DVZ te lang was om aan te schuiven. U diende uiteindelijk op 24 september 2018 een verzoek in.

Zo'n vijftien dagen na uw vertrek uit Colombia verhuisden uw moeder en uw zus uit het huis waar u woonde naar een ander huis in Envigado. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Colombia, waar u vreest te worden vermoord door de mannen die u afpersten.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, loonbrieven, contracten en vliegtickets. Na het tweede onderhoud heeft uw advocaat nog enkele internetartikels in verband met de veiligheidssituatie in Colombia overgemaakt.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde asielmotieven geen link hebben met de Conventie van Genève, die immers voorziet in bescherming voor personen die hun land ontvluchten omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging. U haalt aan dat u Colombia ontvluchtte nadat u daar jarenlang werd afgeperst door een criminele bende. Deze problematiek is van gemeenrechtelijke aard en heeft geen band met de criteria van de Vluchtelingenconventie, waardoor u niet als vluchteling kan worden erkend.

Wat uw nood aan subsidiaire bescherming betreft, dient te worden gewezen op het vage karakter van uw verklaringen, waardoor de geloofwaardigheid van de motieven die u inroept ernstig wordt ondermijnd.

Zo merkt het CGVS op dat u een en ander maar moeilijk in de tijd kan situeren. U verklaarde tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS dat u in 2012 een eerste maal werd afgeperst (CGVS I, p.6). Als het CGVS u tijdens het tweede gehoor nog eens vraagt wanneer u voor het eerst het slachtoffer van afpersing werd, meent u echter dat dit in 2014 of 2015 was (CGVS II, p.8). Geconfronteerd met dit toch wel opmerkelijke verschil van twee tot drie jaar, zegt u dat u het CGVS misschien gelijk heeft en dat u wat verward bent (CGVS II, p.8). Het is evenwel opmerkelijk dat u niet duidelijk kan maken wanneer uw problemen zouden zijn begonnen.

Voorts heeft u ook over uw tewerkstelling bij verschillende bedrijven weinig coherente verklaringen afgelegd. U verklaarde op 9 januari 2019 dat u van 2011 tot 2014 voor EHG werkte, van 2014 tot 2016 voor Hyundai, van 2016 tot begin 2018 voor Con Concreto en van mei tot juni of juli 2018 voor een bank (CGVS I, p.5). Tijdens uw tweede onderhoud klinkt dit geheel anders. U zegt dan dat u pas in 2013 voor EHG ging werken en in 2014 al een andere baan aannam en door de gemeente Envigado tewerkgesteld werd. Het is merkwaardig dat u uw werk voor de gemeente eerder niet vermeldde, temeer u ook in die periode zou zijn bedreigd (CGVS II, p.8). Over uw werk bij de bank zegt u tijdens het tweede onderhoud dat u daar niet in mei maar al in januari zou zijn gestart (CGVS II, p.4). Dit schaadt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder: immers linkt u die periodes van tewerkstelling telkens aan vervolgingsfeiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden. Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u bij de bank werkte "tot de laatste dag" (CGVS I, p.15), terwijl u nu meent dat u het werk een maand voor uw vertrek zou hebben gestaakt (CGVS II, p.12).

Verder kon het Commissariaat-generaal vaststellen dat ook uw verklaringen met betrekking tot andere aspecten van uw relaas niet altijd consistent zijn gebleken. U beweert bijvoorbeeld dat de afpersers u daags voor uw vertrek thuis kwamen zoeken maar dat u zich toen kon verstoppen (CGVS II, p.3). Als het CGVS opmerkt dat u dit feit tijdens eerdere gehoren onvermeld liet, zegt u dat u dit toen niet relevant leek (CGVS II, p.4). Het lijkt nochtans evident dat u dergelijk wedervaren, nota bene het laatste feit dat u voor uw vertrek zou hebben meegemaakt, ter sprake zou brengen indien dit werkelijk was gebeurd. Voorts verklaart u tijdens het tweede onderhoud dat men na uw vertrek "regelmatig" naar u is komen vragen. U wijzigt dan uw verklaringen en beweert dat uw moeder sinds haar verhuis vreemde mannen ziet, dat deze niet op de deur komen kloppen maar dat het er op lijkt dat ze u zoeken (CGVS II, p.3). Vervolgens zegt u weer iets anders, namelijk dat zij na uw vertrek uw zus één keer op straat hebben aangesproken (CGVS II, p.4). Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat uw verklaringen omtrent deze zaken eenduidig en helder zijn, wat de geloofwaardigheid ervan verder in het gedrang brengt.

Ook als het CGVS tijdens het tweede onderhoud peilt naar de problemen voor uw vertrek uit Colombia, bent u erg onduidelijk: u zegt dat men u in de vier jaar voorafgaand aan uw vertrek "voortdurend" thuis kwam opzoeken. "Als ze me niet vonden op het werk, dan kwamen ze naar mij thuis. En dan moest ik ze betalen", zo beweert u (CGVS II, p.5). Onmiddellijk daarna wijzigt u dit enigszins: u zegt dan dat uw belagers niet voortdurend naar uw woonst kwamen, "maar ze kwamen er wel" (CGVS II, p.5). Als het CGVS opmerkt dat u tijdens uw eerste onderhoud nog beweerde dat ze slechts één keer bij u thuis waren gekomen, antwoordt u: "Dat is correct. Ik probeerde hen zoveel mogelijk weg te houden van het huis" (CGVS II, p.6), waarna u besluit met te zeggen dat u daar twee keer door uw afpersers werd opgezocht (CGVS II, p.6). De vaststelling dat u uw relaas keer op keer bijstuurt, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate.

Dat uw verklaringen al te vaak tegenstrijdig zijn, blijkt ook als u zegt dat u zes maanden in dienst was bij Hyundai toen u toch weer te maken kreeg met deze criminelen. Gevraagd om de omstandigheden even te schetsen, zegt u dat deze personen altijd op "motorfietsen" reden, dat u hun gezichten niet kon zien

omdat ze een helm droegen (CGVS II, p.9). Echter, toen u dit incident tijdens het eerste onderhoud beschreef, verklaarde u nog dat er bij het verlaten van het bedrijf "een auto" naast u stopte en dat de inzittenden ervan u opnieuw geld vroegen (CGVS I, p.8). Voorts haalde u tijdens eerdere gehoren slechts één incident aan waarbij men u ook zou hebben geslagen, namelijk uw confrontatie met uw afpersers op moederdag 2018. Echter komt u tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS plots beweren dat u daarvoor ook al twee keer met een wapen op het hoofd zou zijn geslagen (CGVS II, p.10). Als het CGVS opmerkt dat u deze (toch wel zwaarwichtige) incidenten eerder nooit ter sprake bracht, beweert u dat u dit wel gedaan heeft (wat uit geen enkel gehoorverslag blijkt), al voegt u er aan toe dat u tijdens eerdere gehoren erg de nadruk had gelegd op dat ene feit (CGVS II, p.10). Het is weinig ernstig dat u nu plots met nieuwe feiten komt aanzetten.

Verder rijst de vraag waarom men iemand zoals u dusdanig zou hebben geïnterviewd. U zegt dat u iemand bent die gestudeerd heeft en telkens een goede baan had (CGVS II, p.12), wat evenwel geen afdoende verklaring lijkt. Immers zullen er bijzonder veel personen in een vergelijkbare situatie zijn. Gevraagd of u dan zelf mensen uit uw omgeving kent die ook bedreigd of afgeperst werden, blijkt dit niet het geval (CGVS II, p.12). Uit uw verklaringen moet ook blijken dat u voor grote bedrijven (zoals Hyundai) heeft gewerkt maar over eventuele gelijkaardige problemen van uw collega's weet u ook al bijzonder weinig. Of collega's bij Con Concreto ook geïnterviewd werden, zegt u niet te weten. Dat is opmerkelijk, daar de meerderheid van de werknemers daar wel op de hoogte zou zijn van uw problemen (CGVS II, p.12). Over EHG zei u eerder dat verschillende personen bedreigd werden (CGVS I, p.), terwijl u nu zegt dat u daar maar één persoon kende die in die situatie zat (CGVS II, p.8). Wat betreft de werknemers van Hyundai verklaarde u tijdens het eerste onderhoud dat u daar niemand kende die het slachtoffer van afpersing was (CGVS I, p.9). Echter beweert u tijdens het tweede onderhoud dat u hoorde spreken over "iemand" die hetzelfde heeft meegemaakt (CGVS II, p.9). Opnieuw blijken uw verklaringen weinig eenduidig.

Nog andere zaken wijzen op het weinig geloofwaardige karakter van uw beweerde vrees. U beweert op 12 mei 2018 te zijn aangevallen en geslagen (CGVS I, p.6). Het is dan ook opmerkelijk dat u pas op 21 juni 2018 uw vliegtuigticket ging boeken om aldus het land verlaten (CGVS I, p.14). Bovendien wachtte u na boeking van uw reis nog eens een maand alvorens Colombia te verlaten. Dit toont aan dat u niet bepaald haast had om te vertrekken. Uw paspoort werd daarenboven uitgereikt op 18 juni 2015, waardoor u ook eerder al de kans had veiliger oorden op te zoeken. Verder dient te worden vastgesteld dat u lang talmde alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U kwam België binnen op 21 juli 2018 maar ging zich pas op 24 september 2018 aanmelden bij de DVZ. Uw verklaring dat u eerst nog allerlei activiteiten met uw zus deed en vervolgens tot twee keer toe geconfronteerd werd met een lange wachtrij aan de DVZ (CGVS I, p.4), biedt geen afdoende uitleg voor uw laattijdige asielaanvraag.

Er wordt omwille van bovenstaande redenen geen geloof gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gehad met een bende. Bijgevolg kan ook de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet u niet worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit, die niet ter discussie staat. De contracten en loonfiches tonen niet aan dat u problemen zou hebben gekend met een bende. Wat betreft de twee internetartikels die uw advocaat na het onderhoud aan het CGVS heeft overgemaakt, kan worden verwezen naar de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie die hierna volgt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidsbeleid die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC

geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het

gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij verwijt de commissaris-generaal tevens een beoordelingsfout.

Na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting van de principes van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, stelt verzoekster niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing en te menen dat de commissaris-generaal haar dossier onzorgvuldig en met onvoldoende *sérieux* behandeld en beoordeeld heeft.

Met betrekking tot de geloofwaardigheid van haar asielrelaas laat zij het volgende gelden:

“Verzoekster tracht erkent dat zij onduidelijk was in verband met haar professionele carrière. Zij vraagt begrip voor deze onduidelijkheden en vraagt U Raad rekening te houden met het feit dat haar werd gevraagd om precies een gebeurtenis te situeren die jaren geleden plaatsvond. Zij heeft moeilijkheden om dit daar een jaartal op te plakken maar kan wel precies weten waar zij toen werkte.

Op basis van haar werkdocumenten kan zij precies stellen dat zij bij EHG van 8 april tot 3 december 2013 werkte.

Daarna werkt zij van 7.7.2014 tot 29.04.2015 voor Hyundai in dienst van de groep Soluciones Verticales, en van augustus 2015 tot april 2017 voor de groep Argos Concreto (pactia).

Verzoekster kon dit enkel reconstrueren in dit beroep op basis van de werkdocumenten (stuk 2).

Op basis daarvan kan zij dan ook afleiden dat zij van januari 2014 tot juni 2014 voor het departement onderwijs van de gemeente Envigado een stage deed en van januari 2018 tot eind juni 2018 op de bank heeft gewerkt.

Dit is ook de reden waarom zij niet precies in het begin van haar problemen kan situeren. Zij kan wel aanduiden waar zij werkte maar heeft moeilijkheden om er een jaartal op te plakken. Zij heeft geprobeerd om jaartallen op de gebeurtenissen te plakken maar had dit beter per referentie naar haar toenmalige werkgever gedaan. Haar problemen begonnen in de loop van 2013.

Wat de onduidelijkheid over de situatie na haar vertrek meent verzoekster dat zij ook slechts fragmentaire informatie krijgt van haar overgebleven familie. Zij zijn verhuisd na het vertrek van verzoekster (zie huurcontract, stuk 3) en hebben vermoedens dat zij in de gaten worden gehouden. Verzoekster zus heeft een ontmoeting gehad met personen die verzoekster zochten. Samengenomen is dit de reden waarom verzoekster stelt dat zij nog steeds op zoek zijn naar haaien haar regelmatig zoeken.

Verzoekster heeft ook uitleg proberen te geven over de configuratie van haar woning : niemand kan rechtstreeks aan de deur komen bellen maar er bestaat een poort voor de wooneenheid en het is daar dat de ontmoeting plaatsvond met haar zus, en ook daar dat haar moeder de indruk heeft dat zij in de gaten gehouden worden. Zij corrigeert zich daarom steeds wanneer zij spontaan zegt dat zij naar het huis komen, zeggende dat het aan de poort van de residentie is.

Wat de tegenstrijdigheid betreft voor de omstandigheden van de eerste afpersingsgebeurtenis op Hyundai gebeurtenis bevestigt verzoekster dat zij de eerste keer op Hyundai afgeperste werd door personen dop een motorfiets. Daarna kwamen zij ofwel met een auto ofwel met de motorfiets en droegen zij steeds helmen (CGVS II, p. 9).

Verzoekster bevestigt dat zij maar een keer echt geslagen werd. De twee andere gebeurtenissen waar het tot geweld komt is het meer duwen en trekken dan echt slaan. Er is wel een fysiek contact maar geen echte slagen.

Het feit dat verzoekster inderdaad geen details kan geven over collega's die ook slachtoffer waren van afpersing neemt niet uit dat zij hiervan wel slachtoffer was.

Verzoekende partij wenst hier nog aan toe te voegen dat het een allesbehalve realistische verwachting is dat personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op ernstige schade lopen, van de ene op de andere dag hun land verlaten. Een dergelijke onderneming vergt aanzienlijke voorbereidingen, niet in het minst omdat ze kostelijk is en de nodige fondsen in de meeste gevallen niet zomaar voorhanden zijn. Uit het feit dat enige tijd verloopt tussen het zich voordoen van de gebeurtenis die de aanleiding vormt voor de beslissing tot vertrek, en het eigenlijke vertrek kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat de vrees voor vervolging niet gegrond of het risico op ernstige schade niet reëel zou zijn. Deze vraag moet case per case geëvalueerd worden.

Verzoekster nodigt U Raad uit om, op basis van de uitleg die zij in huidig verzoekschrift brengt, haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS en de documenten die zij toevoegt, te besluiten dat haar relaas geloofwaardig is.

Verzoekster is eerder het slachtoffer geworden van bedreigingen.

In dat opzicht dient te worden verwezen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:
"(...)"

Het is aannemelijk dat verzoeker in geval van terugkeer herkend en mogelijk opnieuw geïdende zal worden.

Conform artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dient dan ook te worden vastgesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat verzoeker een risico op vervolging, of minstens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) loopt.

Wat de band met de criteria van de vluchtelingenconventie maakt verzoekster deel uit van de sociale groep van personen die door criminele bendes werd bedreigd."

Wat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, zet verzoekster ten slotte het volgende uiteen:

"Uit de documentatie van verwerende partij blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, ernstig, volatiel en problematisch is. Ook regionaal zijn er verschillen in het patroon en de ernst van deze situatie. De vredesakkoorden en onderhandelingen met de militaire guerrilla's hebben noch het niveau

van geweld, noch het bestaan van gewapende conflicten doen verdwijnen. In tegendeel, het blijkt dat omwille van het terugtrekken van militaire groeperingen de machtvacuum overgenomen werd door dissidente gewapende groepen of gewapende criminele groepen met een politiek, crimineel en economisch doelwit.

In die zin is het weinig relevant dat er in 2016 een vredesakkoord getekend werd en dat het aantal burgerslachtoffers in 2016 het laagste niveau bereikte. Deze informatie is niet meer actueel en doet geen afbreuk aan het bestaan van 5 gewapende conflicten in Colombia die een groot impact hebben op het leven van burgers.

Ook de verwijzing van vredesonderhandelingen met de ELN zijn niet relevant aangezien blijkt dat die actueel opgeschort zijn ten gevolge van een aanslag van de ELN op de politieacademie van Bogota (zie COI Focus 2019, p. 7).

Hoewel blijkt dat er een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict blijkt dat dit wel het geval is voor het departement Antioquia, departement waar verzoekende partij woonachtig was voor haar vertrek.

Verwerende partij niet worden gevolgd wanneer zij een verhouding maakt tussen het aantal slachtoffers en de gehele bevolking van Colombia.

Ten eerste omdat het aantal doden en gewonden slechts een indicator is van het niveau van geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de wet van 15.12.1980. Ernstige schade is echter niet alleen het risico op het leven of fysieke integriteit maar betreft ook andere ernstige schendingen van mensenrechten: wanneer de burgerbevolking omwille van het conflict blootgesteld wordt aan afpersingen, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement, gedwongen verplaatsingen en illegale activiteiten, moet dit ook onderzocht worden in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980. Andere belangrijke factoren zijn de toegang tot basisvoorzieningen en of de Staat bereid of in staat is om de burgerbevolking te beschermen tegen het risico op ernstige schade.

Ten tweede omdat het regionaal verschil vereist dat de veiligheidssituatie ook regionaal onderzocht wordt. De motivatie van het CG VS m.b.t het aantal slachtoffers in verhouding met de totale bevolking zou kunnen worden gebruikt voor elke Colombiaan, ongeacht hun oorsprong, zowel degene die uit een gemeente komt waar geen enkel conflict komt als degene die uit de gemeente komt waarin er het meeste slachtoffers zijn. Het is dus totaal gestereotypeerd en niet conform de motivatieplicht.

Daarnaast moeten twee andere conclusies van het CGVS bekritiseerd worden: het verschil die gemaakt wordt tussen rurale en stedelijke gebieden en tussen criminele en conflict gerelateerde geweld.

Wat het verschil tussen stedelijke en rurale gebieden betreft kan het CGVS worden gevolgd wanneer hij stelt dat er een verschil in het typologie van het geweld bestaat, maar niet wanneer hij stelt dat de vorm van het geweld die in steden voorkomt geen verband houdt met het gewapend conflict.

Inderdaad blijkt dat de veiligheidssituatie in de steden een sterk verband houdt met het conflict in de regio :
“(…)”

Dat het rode kruis een verschil maakt tussen het geweld in de steden en op het platteland en stelt dat het stedelijk geweld geen verband houdt met conflict geweld vloeit voort uit hun mandaat en het internationaal recht dat deze organisatie hanteert (zie o.m. de link in nota 324): zie toetsen de situatie aan het internationaal humanitair recht in geval van conflicten.

De notie van gewapend conflict in het artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980 verschilt echter van de notie van gewapend conflict in het internationaal humanitair recht en kan niet per analogie worden toegepast.

In haar arrest in de zaak C-285/12 de dato 30 januari 2014 naar aanleiding van een prejudiciële vraag gesteld door de Raad van Staat in de zaak Aboubacar Diakité contre Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat die notie onafhankelijk dient geïnterpreteerd te worden van het internationaal humanitair recht:

« (...) »

In zijn Conclusie³ voorgesteld op 18 juli 2013 had de Advocaat Generaal, Paolo Mengozzi, ook gepleit van een interpretatie van de notie beschreven in 48/4 § 2 c) onafhankelijk van het van het internationaal humanitair recht. Verder had hij meer uitleg gegeven over de manier waarop die notie, volgens hem, diende te worden geïnterpreteerd en, in dat verband, had de mening geuit dat het examen van de intensiteit van het geweld en van het risico die daaruit voortvloeit voor de aanvrager een centrale rol speelde terwijl de identificatie en kwalificatie van de feiten die de aanleiding zijn voor het geweld minder belangrijk was:

(...) (we onderlijnen)

In haar « Note sur l'interprétation de la notion de 'conflit armé interne' visée par l'article 15, c) de la Directive Qualification dans le cadre de l'affaire C-285/12 pendant à la Cour de justice de l'Union européenne »⁴ had de UNHCR het standpunt geuit dat mensen blootgesteld kunnen zijn aan een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld los van het feit dat de context al dan niet als « gewapende conflict » gedefinieerd is:

« (...) »

Er moet dus worden besloten dat het geweld in Antioquia, inbegrepen in de metropolitaanse zone van Medellín een hoog niveau bereikt, een relatie onderhoudt met gewapende conflicten, het de burgerbevolking treft en dat de autoriteiten slecht een beperkte capaciteit hebben om de burgerbevolking te beschermen.

Om al deze redenen moet het statuut van subsidiaire bescherming worden toegekend."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden door verzoekster documenten in verband met haar tewerkstelling (stuk 2) en een huurcontract van haar familie (stuk 3) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Colombia uit vrees om te worden vermoord door de mannen door wie zij jarenlang werd afgeperst.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, nu de door haar aangehaalde asielmotieven geen link hebben met het Verdrag van Genève, dat voorziet in bescherming voor personen die hun land ontvluchten omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij deel uitmaakt van de sociale groep van personen die door criminele bendes werden bedreigd en meent aldus dat er wel degelijk een band is met de criteria van het Verdrag van Genève. De Raad merkt evenwel op dat een groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet (onder meer) geacht wordt een specifieke sociale groep te vormen als de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden, als zij een kenmerk of geloof delen dat dermate fundamenteel is voor hun identiteit of morele identiteit dat van de betrokkenen niet kan geëist worden dat zij dit opgeven of als de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd of als de groep als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. De groep van *"personen die door criminele bendes werd(en) bedreigd"* beantwoordt niet aan deze definitie.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept verzoekster zich op de door haar aangevoerde asielmotieven, met name dat zij in Colombia vreest te worden vermoord door de mannen door wie zij jarenlang werd afgeperst.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet niet toegekend omdat er geen geloof wordt gehecht aan de problemen die zij verklaart te hebben gehad met een bende, nu (i) zij een en ander maar moeilijk in de tijd kan situeren, (ii) zij ook over haar tewerkstelling bij verschillende bedrijven weinig coherente verklaringen heeft afgelegd, (iii) haar verklaringen met betrekking tot andere aspecten van haar relaas niet altijd consistent zijn gebleken, (iv) zij erg onduidelijk is over de problemen voor haar vertrek uit Colombia, (v) haar verklaringen al te vaak tegenstrijdig zijn, (vi) de vraag rijst waarom men iemand als haar dusdanig zou hebben gevisieerd, en (vii) zij niet bepaald haast had om te vertrekken en lang talmde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Verzoekster slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoekster niet duidelijk kan maken wanneer haar problemen zouden zijn begonnen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U verklaarde tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS dat u in 2012 een eerste maal werd afgeperst (CGVS I, p.6). Als het CGVS u tijdens het tweede gehoor nog eens vraagt wanneer u voor het eerst het slachtoffer van afpersing werd, meent u echter dat dit in 2014 of 2015 was (CGVS II, p.8). Geconfronteerd met dit toch wel opmerkelijke verschil van twee tot drie jaar, zegt u dat u het CGVS misschien gelijk heeft en dat u wat verward bent (CGVS II, p.8). Het is evenwel opmerkelijk dat u niet duidelijk kan maken wanneer uw problemen zouden zijn begonnen.”

Door louter te verklaren dat zij niet precies het begin van haar problemen kan situeren, dat zij wel kan aanduiden waar zij werkte maar moeilijkheden heeft om er een jaartal op te plakken en dat zij geprobeerd heeft om jaartallen op de gebeurtenissen te plakken maar dit beter per referentie naar haar toenmalige werkgever had gedaan, slaagt verzoekster er niet in de voorgaande tegenstrijdigheden in haar verklaringen te weerleggen of te ontcrachten. Dat verzoekster moeite heeft om de gebeurtenissen te situeren in de tijd kan worden aangenomen. Dat zij de eerste keer dat zij werd afgeperst eerst in 2012 situeert en vervolgens in 2014 of zelfs 2015 is evenwel dermate flagrant dat dit niet kan worden vergoelikt door haar betoog in het verzoekschrift. Zoals blijkt uit de volgende motieven van de bestreden beslissing, legde verzoekster overigens ook over haar tewerkstelling bij verschillende bedrijven weinig coherente verklaringen af:

“U verklaarde op 9 januari 2019 dat u van 2011 tot 2014 voor EHG werkte, van 2014 tot 2016 voor Hyundai, van 2016 tot begin 2018 voor Con Concreto en van mei tot juni of juli 2018 voor een bank (CGVS I, p.5). Tijdens uw tweede onderhoud klinkt dit geheel anders. U zegt dan dat u pas in 2013 voor EHG ging werken en in 2014 al een andere baan aannam en door de gemeente Envigado tewerkgesteld werd. Het is merkwaardig dat u uw werk voor de gemeente eerder niet vermeldde, temeer u ook in die periode zou zijn bedreigd (CGVS II, p.8). Over uw werk bij de bank zegt u tijdens het tweede onderhoud dat u daar niet in mei maar al in januari zou zijn gestart (CGVS II, p.4). Dit schaadt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder: immers linkt u die periodes van tewerkstelling telkens aan vervolgingsfeiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden. Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u bij de bank werkte “tot de laatste dag” (CGVS I, p.15), terwijl u nu meent dat u het werk een maand voor uw vertrek zou hebben gestaakt (CGVS II, p.12).”

Door thans in het verzoekschrift aan de hand van een aantal fotokopieën van werkdocumenten (stukkenbundel verzoekster, stuk 2) te stellen dat zij bij EHG van 8 april tot 3 december 2013 heeft gewerkt, van 7 juli 2014 tot 29 april 2015 voor Hyundai, van augustus 2015 tot april 2017 voor de groep Argos Conconcreto (pactia), van januari 2014 tot juni 2014 voor het departement onderwijs van de gemeente Envigado en van januari 2018 tot eind juni 2018 voor de bank, slaagt verzoekster er niet in de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen en lacunes in haar verklaringen, die alle steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Zeker voor haar incoherente verklaringen over haar laatste tewerkstelling is geen enkele verschoning mogelijk.

Verder wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

“Verder kon het Commissariaat-generaal vaststellen dat ook uw verklaringen met betrekking tot andere aspecten van uw relaas niet altijd consistent zijn gebleken. U beweert bijvoorbeeld dat de afpersers u daags voor uw vertrek thuis kwamen zoeken maar dat u zich toen kon verstoppen (CGVS II, p.3). Als het CGVS opmerkt dat u dit feit tijdens eerdere gehoren onvermeld liet, zegt u dat u dit toen niet relevant leek (CGVS II, p.4). Het lijkt nochtans evident dat u dergelijk wedervaren, nota bene het laatste feit dat u voor uw vertrek zou hebben meegemaakt, ter sprake zou brengen indien dit werkelijk was gebeurd.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoekster volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De commissaris-generaal vervolgt:

“Voorts verklaart u tijdens het tweede onderhoud dat men na uw vertrek “regelmatig” naar u is komen vragen. U wijzigt dan uw verklaringen en beweert dat uw moeder sinds haar verhuis vreemde mannen ziet, dat deze niet op de deur komen kloppen maar dat het er op lijkt dat ze u zoeken (CGVS II, p.3). Vervolgens zegt u weer iets anders, namelijk dat zij na uw vertrek uw zus één keer op straat hebben aangesproken (CGVS II, p.4). Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat uw verklaringen omtrent deze zaken eenduidig en helder zijn, wat de geloofwaardigheid ervan verder in het gedrang brengt.”

Verzoekster wijst erop dat zij slechts fragmentaire informatie krijgt van haar overgebleven familie, dat haar familieleden verhuisd zijn na haar vertrek, dat haar familieleden vermoedens hebben dat zij in de gaten worden gehouden en dat haar zus een ontmoeting heeft gehad met personen die haar zochten. Zij beperkt zich hiermee tot het louter vergoelijken van haar weinig eenduidige en vage verklaringen, doch zij slaagt er niet in de voorgaande vaststellingen, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Aldus maakt zij niet aannemelijk dat de commissaris generaal de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onredelijke of onzorgvuldige wijze, of met overschrijding van zijn ruime appreciatiebevoegdheid heeft genomen.

Waar verzoekster nog uitlegt dat bij haar woning niemand rechtstreeks aan de deur kan komen bellen, maar dat er een poort voor de wooneenheid staat en dat het daar is dat de ontmoeting plaatsvond met haar zus, en ook daar dat haar moeder de indruk heeft dat zij in de gaten gehouden worden, beperkt zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Deze verklaring doet bovendien geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen eenduidige en heldere verklaringen heeft afgelegd over wat er na haar vertrek in Colombia nog is gebeurd.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekster de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Ook als het CGVS tijdens het tweede onderhoud peilt naar de problemen voor uw vertrek uit Colombia, bent u erg onduidelijk: u zegt dat men u in de vier jaar voorafgaand aan uw vertrek “voortdurend” thuis kwam opzoeken. “Als ze me niet vonden op het werk, dan kwamen ze naar mij thuis. En dan moest ik ze betalen”, zo beweert u (CGVS II, p.5). Onmiddellijk daarna wijzigt u dit enigszins: u zegt dan dat uw belagers niet voortdurend naar uw woonst kwamen, “maar ze kwamen er wel” (CGVS II, p.5). Als het CGVS opmerkt dat u tijdens uw eerste onderhoud nog beweerde dat ze slechts één keer bij u thuis waren gekomen, antwoordt u: “Dat is correct. Ik probeerde hen zoveel mogelijk weg te houden van het huis” (CGVS II, p.6), waarna u besluit met te zeggen dat u daar twee keer door uw afpersers werd opgezocht (CGVS II, p.6). De vaststelling dat u uw relaas keer op keer bijstuurt, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal nog op de volgende tegenstrijdigheden tussen verzoeksters opeenvolgende verklaringen:

“Dat uw verklaringen al te vaak tegenstrijdig zijn, blijkt ook als u zegt dat u zes maanden in dienst was bij Hyundai toen u toch weer te maken kreeg met deze criminelen. Gevraagd om de omstandigheden even te schetsen, zegt u dat deze personen altijd op “motorfietsen” reden, dat u hun gezichten niet kon zien omdat ze een helm droegen (CGVS II, p.9). Echter, toen u dit incident tijdens het eerste onderhoud beschreef, verklaarde u nog dat er bij het verlaten van het bedrijf “een auto” naast u stopte en dat de inzittenden ervan u opnieuw geld vroegen (CGVS I, p.8). Voorts haalde u tijdens eerdere gehoren slechts één incident aan waarbij men u ook zou hebben geslagen, namelijk uw confrontatie met uw afpersers op moederdag 2018. Echter komt u tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS plots beweren dat u daarvoor ook al twee keer met een wapen op het hoofd zou zijn geslagen (CGVS II, p.10). Als het CGVS opmerkt dat u deze (toch wel zwaarwichtige) incidenten eerder nooit ter sprake bracht, beweert u dat u dit wel gedaan heeft (wat uit geen enkel gehoorverslag blijkt), al voegt u er aan toe dat u tijdens eerdere gehoren erg de nadruk had gelegd op dat ene feit (CGVS II, p.10). Het is weinig ernstig dat u nu plots met nieuwe feiten komt aanzetten.”

Door in het verzoekschrift te bevestigen dat zij de eerste keer op Hyundai afgeperst werd door personen op een motorfiets en dat deze personen daarna ofwel met een auto ofwel met de motorfiets kwamen en steeds helmen droegen, reikt verzoekster (*post factum*) een derde versie van de feiten aan. Het spreekt voor zich dat een dergelijke verklaring haar geloofwaardigheid allesbehalve ten goede komt.

Ook door in het verzoekschrift te bevestigen dat zij maar een keer echt geslagen werd en te stellen dat het bij de twee andere gebeurtenissen waar het tot geweld kwam meer om duwen en trekken ging dan echt slaan, reikt verzoekster (*post factum*) een nieuwe versie van de feiten aan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 4 december 2019 op het CGVS blijkt nochtans duidelijk dat verzoekster verklaard heeft dat zij, voordat men haar hard geslagen had, twee keer met een wapen op haar hoofd had geslagen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 4 december 2019, p. 10). Van louter duwen en trekken is in deze notities geen sprake.

De vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht stelt, rijst de vraag waarom men iemand als verzoekster dusdanig zou hebben geïnterviewd. De bestreden beslissing bevat de volgende pertinente overwegingen over verzoeksters verklaring hiervoor:

“U zegt dat u iemand bent die gestudeerd heeft en telkens een goede baan had (CGVS II, p.12), wat evenwel geen afdoende verklaring lijkt. Immers zullen er bijzonder veel personen in een vergelijkbare situatie zijn. Gevraagd of u dan zelf mensen uit uw omgeving kent die ook bedreigd of afgeperst werden, blijkt dit niet het geval (CGVS II, p.12). Uit uw verklaringen moet ook blijken dat u voor grote bedrijven (zoals Hyundai) heeft gewerkt maar over eventuele gelijkaardige problemen van uw collega’s weet u ook al bijzonder weinig. Of collega’s bij Con Concreto ook geïnterviewd werden, zegt u niet te weten. Dat is opmerkelijk, daar de meerderheid van de werknemers daar wel op de hoogte zou zijn van uw problemen (CGVS II, p.12). Over EHG zei u eerder dat verschillende personen bedreigd werden (CGVS I, p.), terwijl u nu zegt dat u daar maar één persoon kende die in die situatie zat (CGVS II, p.8). Wat betreft de werknemers van Hyundai verklaarde u tijdens het eerste onderhoud dat u daar niemand kende die het slachtoffer van afpersing was (CGVS I, p.9). Echter beweert u tijdens het tweede onderhoud dat u hoorde spreken over “iemand” die hetzelfde heeft meegemaakt (CGVS II, p.9). Opnieuw blijken uw verklaringen weinig eenduidig.”

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift terecht dat het feit dat zij geen details kan geven over collega’s die ook slachtoffer waren van afpersing niet uitsluit dat zij hiervan wel slachtoffer was. Hiermee weerlegt noch ontkracht zij evenwel de hierboven aangehaalde pertinente vaststellingen.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat verzoekster geen blijk heeft gegeven van enige haast om uit Colombia te vertrekken en om, eens in België toegekomen, een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U beweert op 12 mei 2018 te zijn aangevallen en geslagen (CGVS I, p.6). Het is dan ook opmerkelijk dat u pas op 21 juni 2018 uw vliegtuigticket ging boeken om aldus het land verlaten (CGVS I, p.14). Bovendien wachtte u na boeking van uw reis nog eens een maand alvorens Colombia te verlaten. Dit toont aan dat u niet bepaald haast had om te vertrekken. Uw paspoort werd daarenboven uitgereikt op 18 juni 2015, waardoor u ook eerder al de kans had veiliger oorden op te zoeken. Verder dient te worden vastgesteld dat u lang talmde alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U kwam België binnen op 21 juli 2018 maar ging zich pas op 24 september 2018 aanmelden bij de DVZ. Uw verklaring dat u eerst nog allerlei activiteiten met uw zus deed en vervolgens tot twee keer toe geconfronteerd werd met een lange wachtrij aan de DVZ (CGVS I, p.4), biedt geen afdoende uitleg voor uw laattijdige asielaanvraag.”

Verzoekster wijst erop dat het verlaten van haar land van herkomst een onderneming is die aanzienlijke voorbereidingen vergt, niet in het minst omdat het kostelijk is. Dat verzoekster ervoor koos om langer te wachten en een dure reis naar België te ondernemen, eerder dan snel te vertrekken naar een nabijere, goedkopere bestemming (eventueel in eigen land) om dan eventueel later nog naar België te vluchten, ondermijnt verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten, net zoals de vaststelling dat zij in België eerst nog andere activiteiten met haar zus wilde doen alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Een dergelijk gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een reëel risico op ernstige schade. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoeksters laattijdige verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Ook deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 11, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

“Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit, die niet ter discussie staat. De contracten en loonfiches tonen niet aan dat u problemen zou hebben gekend met een bende.”

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voorts betreffen de twee internetartikels die verzoeksters advocaat na het onderhoud aan het CGVS heeft overgemaakt algemene informatie die een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon in hoofde van verzoekster niet kan aantonen.

De voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus "*Republique de Colombie. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2018, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met *l'Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren. De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. Uit de voormelde COI Focus en de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 13 november 2019, waaraan in de bestreden beslissing eveneens gerefereerd wordt, blijkt evenwel dat de aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde. Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Hoewel meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, wordt de kern van het conflict gevormd door de toegang tot 'land', zoals ook een onderzoeksjournalist in Colombia bevestigt. De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals eveneens

blijkt uit het rapport "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia*" van UNHCR van september 2015.

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL. Opnieuw wordt door een veelheid van bronnen vastgesteld dat het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw. Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen, worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen.

Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vonden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers. Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en de slachtoffers van "*confinement*" (23.550 personen), wat letterlijk opsluiting betekent maar eerder doelt op een volledig gebrek aan mobiliteit door bijvoorbeeld gewapende confrontaties of de aanwezigheid van antipersoonsmijnen.

Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse en agrarische bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld. Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

Zoals verzoekster in het verzoekschrift terecht opmerkt, blijkt dat het departement waarin zij voor haar vertrek uit Colombia woonde, met name het departement Antioquia, te kampen had met een gewapend conflict. Ook in de motieven van de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt van "*een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio*".

Te dezen blijkt evenwel niet dat verzoekster afkomstig is uit de zwaar door criminaliteit en geweld geteisterde regio Bajo Cauca in het departement Antioquia. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster afkomstig is uit Envigado, een gemeente van de metropole zone Medellín (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 4 december 2019, p. 3, en notities van het persoonlijk onderhoud van 9 januari 2019, p. 3).

Hoewel het gewapend en crimineel geweld een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken (COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 13 november 2019, p. 40).

Uit deze informatie blijkt voorts dat in de stad Medellín ongeveer 240 verschillende *gangs* aanwezig zouden zijn met naar schatting 5.000 leden, de meerderheid loyaal aan de *Oficina de Envigado* of *La Oficina*, een georganiseerde misdaadgroep voorheen gelieerd aan Pablo Escobar. Andere illegale gewapende groepen zoals het AGC, de ELN en Mexicaanse drugskartels zijn tevens aanwezig in de stad. Tien van de 23 *Organized Crime Groups* die volgens de regering in Colombia aanwezig zijn, zouden zich bevinden in de metropole zone Medellín. IISS schrijft dat voormalige *no-go areas* in de stad via toerisme, openbaar vervoer en openbare diensten geïntegreerd zijn in de stedelijke maatschappij, maar wijst ook op de voortdurende territoriale invloed van criminele bendes. Criminele bendes opereren in de perifere buurten van de stad waar hun acties zorgen voor ontheemding. In Medellín, Envigado en Sabaneta zijn de gevolgen van de bendeoorlog tussen *Triunión* en *La Terraza* wijd voelbaar. De redenen

waarom burgers vluchten zijn meervoudig: doelgericht bendege geweld zoals seksueel geweld, rekrutering, afpersing en bedreigingen aan de ene kant en algemeen geweld door bijvoorbeeld vuurgevechten tussen bendes onderling of tussen een bende en de politie anderzijds. Schattingen van het aantal ontheemden in Medellín gaan van 5.000 tot 15.000 personen per jaar. In veel gevallen vluchten mensen naar andere buurten in de stad. IDMC stelt dat de meeste incidenten van intra-urbane ontheemding in Medellín te maken hebben met geweld van straatbendes. Het aantal moorden in Medellín is gestegen sinds 2015, voornamelijk vanwege een escalerende oorlog tussen bendes verbonden met de *Oficina de Envigado* en hun paramilitaire rivalen, de AGC, die bendes in het westen van de stad controleren. In 2018 vonden 626 moorden plaats in Medellín, een stijging van 7,6 procent ten opzichte van 2017. Zestig procent van deze moorden zouden gelinkt zijn aan confrontaties tussen georganiseerde criminele bendes. Het merendeel van het bloedvergieten vond plaats in Comuna 13, een district in de westelijke buitenwijken van de stad. Bendes, ook gekend als *combos*, vechten er voor de controle van de drugshandel en de monopolie op afpersingspraktijken. Ook het aantal straatovervallen – die veel meer slachtoffers maken dan de moordpartijen – is gestegen. In 2018 werden 21.079 straatovervallen geregistreerd, een stijging van 320 procent in drie jaar. Vijftien procent van de inwoners van Medellín geven aan het slachtoffer te zijn van een overval in 2018. Voorts is er het fenomeen van afpersing. Ten slotte geeft de website van de metropole regio van de Aburrávallei (*i.e.* de metropole zone Medellín) aan dat de laatste jaren veel geïnvesteerd is in openbare veiligheid, van het plaatsen van honderden camera's tot het verbeteren van de mobiliteit en het vormen van extra veiligheidspersoneel (COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 13 november 2019, p. 41-43).

Hoewel de Raad geenszins twijfelt aan de problematische situatie in het departement Antioquia, en in het bijzonder in de regio Bajo Cauca, volgt uit het voorgaande dat dient te worden vastgesteld dat wat betreft de metropole zone Medellín waarvan verzoekster afkomstig is het geweld grotendeels doelgericht is en, voor zover het confrontaties tussen gewapende groeperingen of tussen bendes en de politie betreft, weinig burgerslachtoffers met zich brengt. De loutere aanwezigheid in de metropole zone Medellín is dan ook niet van aard om te leiden tot de vaststelling van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.7. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de

bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN